

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน ในสถาบันราชภัฏ” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ผลงานวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้อง โดยจัดสาระสำคัญมานำเสนอ ดังนี้

1. การดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ
 - งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ
 - สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกันในสถาบันราชภัฏ

ความเป็นมาในการจัดตั้งศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

จากการที่ปัญหาสุขภาพเสียดึกที่แพร่ระบาดในหมู่เยาวชนทั้งในและนอกสถานศึกษา มีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ก่อให้เกิดความเสียหายกับทรัพยากรบุคคล อันจะเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องแก้ไขปัญหาสุขภาพเสียดึก ที่กำลังทวีความรุนแรงนั้นให้คลี่คลายลง กระทรวงศึกษาธิการในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาของชาติ ได้เล็งเห็นถึงปัญหาสุขภาพเสียดึกและความสำคัญในการแก้ไขและป้องกันปัญหาสุขภาพเสียดึก จึงได้มีนโยบายให้หน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาสุขภาพเสียดึกในเยาวชน ทั้งกลุ่มในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา แต่เนื่องจากเยาวชนที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการนั้นอยู่ในความดูแลของกรม และสำนักงานเทียบเท่ากรม หลายกรมด้วยกัน จึงมีหลายสำนักงานที่มีการดำเนินเป็นอิสระและมีลักษณะแตกต่างกันทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา มีความแตกต่างกันทั้งแนวนโยบาย โครงสร้างการบริหารงาน ตามแนวดำเนินงานป้องกันและการแก้ไขปัญหาสุขภาพเสียดึก และการดำเนินงานขาดการประสานงานกันระหว่างหน่วยงาน ทำให้การดำเนินงานป้องกัน และแก้ไขปัญหาสุขภาพเสียดึก ของกระทรวงศึกษาธิการขาดประสิทธิภาพ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นความจำเป็น ที่จะต้องมีการจัดตั้ง

องค์กรกลางสำหรับทำหน้าที่ประสานนโยบาย ส่งเสริมและสนับสนุน เสนอแนะให้คำปรึกษา ช่วยแก้ปัญหา ตลอดจนติดตามผลการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการเป็นการเฉพาะ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ หรือเรียกชื่อย่อว่า “ ปปส.ศธ. ” ในปีพ.ศ. 2519 โดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

1. พิจารณา เสนอแนะ และให้คำปรึกษาในด้านนโยบาย การใช้มาตรการการศึกษา เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ และคณะกรรมการป้องกันและเผยแพร่ยาเสพติดของ ป.ป.ส.

2. กำหนดแนวทางการใช้มาตรการการศึกษา เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในทางที่ผิดในสถานศึกษา

3. พิจารณาส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ทรัพยากรทางการศึกษา เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

4. นิเทศ ติดตาม ประเมิน ศึกษา และวิจัยการใช้มาตรการการศึกษา เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ของหน่วยงานภายในสถานศึกษา

5. ร่วมมือและประสานการปฏิบัติงานกับส่วนราชการหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง

6. ตั้งคณะทำงานตามความเหมาะสมหรือจำเป็น (กระทรวงศึกษาธิการ , 2530) และนอกจากนี้คณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการ หรือ “ ปปส.ศธ. ” ยังมีแนวคิดในการดำเนินงานคือ

1. การแก้ปัญหายาเสพติด โดยการสกัดกั้นและป้องกัน ก่อนที่ปัญหายาเสพติดจะแพร่ระบาดสู่สถานศึกษา

2. การรณรงค์ต่อต้านการแพร่ระบาดของยาเสพติดในสถานศึกษา จะต้องดำเนินการให้ทั่วทุกห้องที่โดยทันที

3. การปฏิบัติในสถานศึกษาจะต้องมีทั้งการบำบัดรักษา สกัดกั้น และป้องกันตามแต่สภาพของห้องที่และสภาพของปัญหาแต่ละสถานศึกษา

4. การป้องกัน และปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา จะต้องกระทำติดต่อกันเป็นกระบวนการ และสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนการสอนตามปกติ (กระทรวงศึกษาธิการ , 2524 : อ้างถึงในจารูวรรณ หัสติน , 2531)

จากอำนาจหน้าที่และแนวความคิดในการดำเนินงานในการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดนี้เอง กระทรวงศึกษาธิการโดยความเห็นชอบของ ปปส.ศธ. มีความเห็นว่าวิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง ภายใต้การควบคุมดูแลของกรมการฝึกหัดครู เป็นสถาบันการศึกษาที่มีนักศึกษา ที่เป็นเยาวชนอยู่ในความดูแลเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังเป็นสถาบันที่ผลิตบุคลากรครู ให้กับสถานศึกษาอื่นๆ รวมถึงเป็นแหล่งวิชาการในห้องถิ่นที่ครอบคลุมพื้นที่ทั้งประเทศ จึงมีความใกล้ชิด

กับเยาวชนทั้งในและนอกสถานศึกษาเป็นอย่างยิ่ง จึงเห็นควรให้วิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง ทำหน้าที่เป็นศูนย์วิชาการข้อมูลและบริการ รวมทั้งการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้กับเยาวชนและประชาชน อันเป็นหนทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม คังนั้นในแผนหลักการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2524 - 2529 จึงเห็นชอบให้มีการจัดตั้งศูนย์เวชศึกษาป้องกันขึ้นในวิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่งขึ้น

ศูนย์เวชศึกษาป้องกันเริ่มดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 (กรมการฝึกหัดครู , 2525) มีฐานะเทียบเท่าคณะวิชา ขึ้นตรงต่ออธิการวิทยาลัยครูแต่ละวิทยาลัย ภายในศูนย์เวชศึกษาป้องกัน มีสายการบังคับบัญชาเป็นฝ่ายต่างๆ ดังนี้คือ

- ฝ่ายเลขานุการ
- ฝ่ายฝึกอบรมและเผยแพร่
- ฝ่ายโสตทัศนูปกรณ์
- ฝ่ายกิจกรรมทางเลือก
- ฝ่ายวิจัยและประเมินผล

แต่เนื่องจากการพัฒนาในประเทศในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม และอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดปัญหาสังคมที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของเยาวชนและประชาชน ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน ได้แก่ ปัญหาโรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ เพื่อเป็นการป้องกันการสูญเสียในด้านต่างๆ กรมการฝึกหัดครูจึงมอบหมายให้เป็นภารกิจของศูนย์เวชศึกษาป้องกันทั้ง 36 แห่ง ดำเนินการด้านการป้องกันปัญหาเหล่านี้ โดยนำยุทธวิธีทางการศึกษาในการให้ความรู้ เจตคติ การปลูกจิตสำนึกการป้องกันตนเองให้พ้นจากพิษภัยของโรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ คังนั้นตั้งแต่ในปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา ศูนย์เวชศึกษาป้องกันในวิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง จึงเป็นหน่วยงานทางการศึกษาที่มีหน้าที่ และความรับผิดชอบในด้านการป้องกันอาชญากรรม โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ต่อมาในปี พ.ศ. 2538 ได้มีพระราชบัญญัติสถาปนาราชการขึ้น ทำให้วิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่งได้รับการยกวิทยฐานะขึ้นเป็นสถาบันราชการ ทำให้ส่วนราชการภายในสถาบันราชการ มีการเปลี่ยนแปลง โดยมีการแบ่งส่วนราชการภายในสถาบันราชการเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มงานวิชาการ ได้แก่ คณะ และ บัณฑิตวิทยาลัย
2. กลุ่มงานสนับสนุนกิจการสถาบัน ได้แก่ สำนักงานต่างๆ (สำนักงาน

สภาสถาบันราชการ , 2538)

คังนั้นจากเดิมที่ศูนย์เวชศึกษาป้องกันมีฐานะเทียบเท่าคณะวิชา ขึ้นตรงต่ออธิการวิทยาลัยครู จึงมีการเปลี่ยนแปลงโดยมีฐานะเทียบเท่าฝ่าย สังกัดในสำนักงานฝึกอบรม และ บริการวิชาการ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มงานสนับสนุนกิจการของสถาบันราชการ แต่ทั้งนี้ศูนย์เวชศึกษา

ป้องกันยังมีหน้าที่ความรับผิดชอบ ในด้านการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ เช่นเดิมที่เคยดำเนินงานมาตั้งแต่เริ่มจัดตั้ง

ปรัชญาของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

ในการดำเนินงานด้านการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ ของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน ได้มีปรัชญาสำคัญในการดำเนินงาน คือ การให้ หมายถึง ให้ในทุกสิ่งที่ศูนย์เวชศึกษาป้องกันจะสามารถให้ได้ในขอบเขตจำกัด ก็คือ สิ่งทีให้นั้นเป็นสิ่งที่ผู้รับต้องการและจำเป็นต้องได้รับเพื่อการดำรงชีวิตได้แก่ การให้ความรู้ ข้อมูล การให้ความช่วยเหลือ ความใกล้ชิด ความปรารถนาดี ให้โอกาสและให้ความร่วมมือ เพราะเชื่อว่า บุคลิกภาพที่สมบูรณ์และทัศนคติที่ถูกต้องต่อตนเองและผู้อื่นจะพัฒนาขึ้นในเยาวชนได้ยาก ถ้าเขาขาดสิ่งเหล่านั้น และการขาดแคลน ซึ่งสิ่งเหล่านั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ของพฤติกรรมการใช้สิ่งเสพติดของเยาวชน

โดยกลุ่มเป้าหมายของการให้นี้มีได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่เยาวชน หรือผู้ที่ตกเป็นเป้า ของการป้องกันยาเสพติดเท่านั้น แต่จะต้องครอบคลุมไปถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ “ เป้าหมายหลัก ” ซึ่งได้แก่ บิดา มารดา ครูอาจารย์ สื่อมวลชน กลุ่มชนอื่นๆ ด้วย สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องเหล่านี้ ได้แก่ ความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ ซึ่งจะช่วยให้นำไปใช้ประกอบการตัดสินใจ และปรับปรุงแนวคิดพฤติกรรมของตน ให้เกื้อหนุนต่อการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษในเยาวชนต่อไป

องค์ประกอบของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

ในการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกันแต่ละศูนย์ในสถาบันราชภัฏ ประกอบด้วย

1. บุคลากรหลัก หมายถึง บุคลากรหลักที่ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการศูนย์เวชศึกษาป้องกัน จำนวน 1 ท่าน
2. สำนักงาน หมายถึง สำนักงานเฉพาะของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน เพื่อการประสานงาน กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการประสานการติดต่อในพื้นที่รับผิดชอบ
3. บริการ หมายถึง การให้บริการแก่พื้นที่ในการให้บริการทางวิชาการ ในการฝึกอบรมครู เยาวชน การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างความคอกย้าให้เยาวชนและชุมชน ร่วมแก้ปัญหาของสังคม การพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ
4. คณะกรรมการ หมายถึง คณะทำงานซึ่งประกอบด้วย อาจารย์ทำหน้าที่เป็นวิทยากรของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน และดูแลฝ่ายต่างๆ ในศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

การแบ่งหน่วยงานในศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

ศูนย์เวชศึกษาป้องกัน มีหน่วยงานที่ดำเนินงานภายใต้ความรับผิดชอบของศูนย์ฯ ดังนี้

1. ฝ่ายเลขานุการ มีหน้าที่บริหารงานสำนักงาน ชุมการ พัสดุ และการเงิน
2. ฝ่ายฝึกอบรมและเผยแพร่ มีหน้าที่จัดวิทยากรอบรม และเผยแพร่ความรู้ในด้านการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ
3. ฝ่ายกิจกรรม และพัฒนาบุคลิกภาพ มีหน้าที่จัดกิจกรรมและพัฒนาบุคลิกภาพ
4. ฝ่ายเทคโนโลยีและนวัตกรรม มีหน้าที่ผลิตสื่อ และดูแลรักษา
5. ฝ่ายวิจัยและประเมินผล มีหน้าที่ทำการวิจัย และประเมินผลในขอบเขตรับผิดชอบ

แนวความคิดในการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

ศูนย์เวชศึกษาป้องกันภายหลังจากการจัดตั้งในปี พ.ศ. 2525 แล้ว ได้มีแนวคิดในการดำเนินงาน ดังนี้

1. ความตระหนักที่มีต่อปัญหาของสังคมว่า ปัญหาสังคมจำเป็นต้องร่วมกันแก้ปัญหา โดยองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ในลักษณะทั้งผลักดัน และการสนองตอบต่อนโยบายของรัฐบาล
 - 1.1 ลักษณะงานผลักดันเป็นการระดมการดำเนินงาน โดยศูนย์เวชศึกษาป้องกันในพื้นที่ร่วมกับองค์กรในพื้นที่ดำเนินงานร่วมกัน เพื่อแก้ปัญหาของท้องถิ่นโดยตรง
 - 1.2 การสนองตอบตามนโยบายของรัฐบาล ปฏิบัติงาน ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานสภาพัฒนาการ และส่วนราชการต่างๆ มอบให้ปฏิบัติ
2. ศูนย์เวชศึกษาป้องกัน ในสถาบันราชภัฏทั้ง 36 แห่ง เป็นผู้ให้แก่เยาวชน ครู และชุมชน ภายใต้อุปการและแนวคิด โดยมุ่งเน้นในการพัฒนาทางวิชาการ การฝึกอบรม และการจัดกิจกรรมต่างๆ
 - 2.1 การให้ความรู้ เน้นกระบวนการให้ความรู้ตามหลักสูตรการศึกษา ในแต่ละระดับ และความเหมาะสมของกลุ่มเป้าหมาย
 - 2.2 เจตคติ การจัดการเรียนการสอน เพื่อสนับสนุนให้เยาวชนเกิดความคิดเห็น และกระบวนการในการตัดสินใจ รู้จักวิเคราะห์ และวิจารณ์อย่างมีเหตุผล
 - 2.3 การฝึกปฏิบัติการตามแนวทัศนคติที่รับมาใหม่ เพื่อให้เยาวชนได้ฝึกลักษณะนิสัยที่ดีงามและปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนเป็นลักษณะนิสัย การดำเนินงานในขั้นนี้ ได้จัดให้มีการกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสร้างความศอกย้า ให้เยาวชนเกิดความตระหนักในการแก้ปัญหาของสังคมและสร้างลักษณะนิสัยอันดีให้แก่ตนเอง
 - 2.4 การเปลี่ยนพฤติกรรม ผลจากการปฏิบัติในลักษณะนิสัยอันดี ส่งผลแก่

การปฏิบัติตนในการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ รวมทั้งการสร้างภูมิคุ้มกัน ให้แก่ตนเองได้อย่างถาวร (สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับสูง , 2539)

หน้าที่ของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับสูงได้กำหนดหน้าที่ของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน ไว้ดังนี้คือ

1. เป็นศูนย์กลางในการประมวลความรู้ แนวคิดทางการศึกษา และรวบรวมผลงานวิจัย ต่างๆ เพื่อเผยแพร่ ให้เป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษา และชุมชน
2. เป็นศูนย์กลางให้บริการความรู้แก่นักเรียน นักศึกษา ครู อาจารย์ และชุมชน ตลอดจนการพัฒนาทัศนคติและกิจนิสัย ให้สอดคล้องกับนโยบายการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ ในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
3. เป็นศูนย์กลางเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ วิจัย และการแนะนำ เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษ รวมถึงการติดตามผล เพื่อหาข้อมูล ในการวางแผนการป้องกันให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชน และเพื่อหาแนวทางควบคุมการแพร่ระบาดของ ยาเสพติด
4. เป็นศูนย์กลางในการอบรมเผยแพร่ยุทธวิธี และวางแผนงาน มีการฝึกอบรมบุคลากร และปรับปรุงพัฒนายุทธวิธีในการป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัยและสารพิษให้ทันเหตุการณ์ อยู่เสมอ (สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับสูง , 2539)

กิจกรรมที่ดำเนินการของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

สำหรับกิจกรรมหลักซึ่งศูนย์เวชศึกษาป้องกันดำเนินการให้ปัจจุบันนี้ พอสรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมให้แก่ครูทุกระดับในพื้นที่ ซึ่งได้แก่ หลักสูตร การป้องกันยาเสพติด เอดส์ศึกษา และอุบัติเหตุศึกษา
2. การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความตอกย้ำแก่เยาวชนในสถานศึกษา โดยศูนย์เวชศึกษา ป้องกัน ในแต่ละปีศูนย์ฯ ทุกแห่งจะจัดกิจกรรมสนับสนุนแก่เยาวชนในสถาบันราชภัฏ และในพื้นที่ ที่ เช่น การจัดกิจกรรมรณรงค์ การจัดนิทรรศการ การแข่งขัน การประกวดภาพเขียน เรียงความ และการแต่งเพลง เป็นต้น
3. เป็นวิทยากรด้านการป้องกันโรคเอดส์ให้แก่ครู โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
4. ฝึกอบรมเยาวชนแกนนำ เพื่อการป้องกันโรคเอดส์ ยาเสพติด อุบัติภัย และสารพิษ

5. เป็นวิทยากรบรรยายให้แก่หน่วยงานต่างๆในพื้นที่ ด้านการป้องกันโรคเอดส์ ยาเสพติด และอุบัติเหตุ

6. ดำเนินงานในการป้องกันยาเสพติด และโรคเอดส์ โดยได้รับความสนับสนุนด้านงบประมาณจากประชาคมยุโรป และความสนับสนุนด้านครุภัณฑ์จากหน่วยงาน เอ็น เอ เอส (NAS : Narcotic Assistance Section) ประเทศสหรัฐอเมริกา

จากองค์ประกอบทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่า การป้องกันยาเสพติด โรคเอดส์ อุบัติภัย และสารพิษซึ่งดำเนินงานโดยศูนย์เวชศึกษาป้องกัน ในสถาบันราชภัฏนั้นเป็นการดำเนินงาน และบริหารงานในรูปองค์กร โดยอาศัยแนวทางการดำเนินงาน และบทบาทหน้าที่ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

งบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2525 - 2537 ศูนย์เวชศึกษาป้องกันได้รับความสนับสนุนจากแหล่งต่างๆ ดังนี้

1. งานปกติของสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ ปี พ.ศ. 2525 - 2533 ปีละ 300,000 บาท ในปี พ.ศ. 2534 - 2537 ได้รับงบประมาณปกติเพิ่มขึ้นจากเดิม 50 - 100 % แต่ในปี พ.ศ. 2538 สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏได้รับการสนับสนุนโครงการให้ความรู้เพื่อป้องกันยาเสพติดและโรคเอดส์ ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการงบประมาณปี พ.ศ. 2538 กำหนดหลักการว่าเงินงบประมาณที่เสนอเกี่ยวข้องกับโรคเอดส์ให้ตั้งไว้เฉพาะกระทรวงสาธารณสุข ด้วยเหตุนี้ สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ จึงมิได้รับการพิจารณาเงินสนับสนุนจากงบประมาณปกติในการดำเนินงานด้านการป้องกันยาเสพติดและโรคเอดส์

2. ความสนับสนุนที่ได้รับจากสภากาชาดไทยด้านการป้องกันโรคเอดส์ โดยการอบรมเยาวชนในโรงงาน ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และการสร้างชุดการสอนการป้องกันโรคเอดส์ ให้แก่นักเรียนในภาคเหนือตอนบน วงเงิน 5 ล้านบาท

3. งบประมาณสนับสนุนจากเงินอุดหนุนเฉพาะกิจและสำนักงาน ป.ป.ส. ในปี 2525-2533 ปีละ 5,000 บาท ในปี 2534 - 2537 ศูนย์ละ 10,000 บาท

4. งบประมาณด้านการป้องกันโรคเอดส์ ซึ่งกระทรวงสาธารณสุข โอนตั้งเบิก ณ สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ

พ.ศ. 2535 จำนวน 2,200,000 บาท

พ.ศ. 2536 จำนวน 7,300,000 บาท

พ.ศ. 2537 จำนวน 1,123,600 บาท

พ.ศ. 2538 มิได้รับการจัดสรรงบประมาณ

5. งบประมาณจากต่างประเทศ โดยได้รับความสนับสนุนจากประชาคมยุโรป

5.1 ด้านการป้องกันยาเสพติด วงเงินระยะแรก 4,500,000 บาท (ในพ.ศ. 2534 - 2537)

5.2 ด้านการป้องกันโรคเอดส์ พ.ศ. 2537 - 2538 วงเงิน 9 ล้านบาท

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง

ชาญ ชุ่มบุญชู (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การป้องกันการติดยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในทัศนะของผู้บริหาร ” เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครู ที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนตามที่เป็นจริงและตามที่มุ่งหวัง โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน และครู จำนวน 517 คน ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรมีทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริง โดยมีคะแนนเฉลี่ยด้านการประเมินผลอยู่ในระดับต่ำ แต่ด้านการในการศึกษา ด้านความร่วมมือ และด้านกิจกรรมอยู่ในระดับสูง ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริง พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริงสูง กว่าทัศนะของครู ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวังสูงกว่าทัศนะของครู

เรืองชัย บุญศักดิ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 11 ที่มีต่อปัญหาเสพติด ” เพื่อสำรวจและเปรียบเทียบทัศนะเกี่ยวกับปัญหาเสพติดของนักเรียน ของผู้บริหารโรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 130 คน ซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จำนวน 107 คน เป็นผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาของเอกชน จำนวน 23 คน จากผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิธีป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียน พบว่า

1. อุปสรรคและปัญหาของการป้องกันปัญหาเสพติดในโรงเรียนที่สำคัญ คือ การขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องยาเสพติด ขาดงบประมาณในการดำเนินงานด้านนี้โดยเฉพาะ และขาดวัสดุอุปกรณ์ที่จะให้ความรู้แก่นักเรียน

2. ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นสอดคล้องกัน โดยเห็นด้วยกับวิธีการป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนในแง่ของการบริหารงานโรงเรียน และถือว่าการป้องกันการติดยาเสพติด เป็นหน้าที่ของครูทุกคน ส่วนการจัดตั้งแวดล้อมในโรงเรียน การให้ความรู้เรื่องยาเสพติด แก่นักเรียน

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นแตกต่างกัน โดยเห็นว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ของรัฐบาลมีจำนวนครู วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก มากกว่าในการที่จะจัดการป้องกัน

3. ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การให้ความช่วยเหลือ นักเรียนที่มีปัญหาในโรงเรียน การคิดป้ายประกาศ และคำขวัญต่อต้านยาเสพติดในโรงเรียน การแนะนำนักเรียนไม่ให้หลงเชื่อ และรับของจากคนแปลกหน้า และการจัดโครงการเพื่อนช่วยเพื่อน ในระดับเดียวกัน น่าจะเป็นวิธีการป้องกันปัญหาเสพติด ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้ดีเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการจัดอบรมความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด การจัดกิจกรรม การผลิตสื่อให้แก่ครู บุคลากรในทุกๆ โรงเรียน นอกจากนี้ควรจัดสรรงบประมาณ ในด้านกิจกรรมป้องกันปัญหาเสพติดโดยเฉพาะ และเขตการศึกษาควรเป็นแหล่งศูนย์รวมสื่อที่สามารถอำนวยความสะดวกแก่โรงเรียนได้ ยิ่งไปกว่านั้นผู้บริหารโรงเรียนจะต้องมีการวางแผน ร่วมกันระหว่างคณะครูในโรงเรียนและผู้ปกครองของนักเรียน เพื่อกำหนดนโยบายในการป้องกัน ปัญหาเสพติดที่เกิดขึ้น ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนให้แน่ชัดและต่อเนื่อง ตลอดจนให้มี คณะกรรมการคอยติดตามผลการปฏิบัติงานเพื่อหาข้อบกพร่องนำมาแก้ไขต่อไป

ปราณี สร้อยสุนทร (2529) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ การป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ” เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของครู ผู้บริหาร และ คณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียนประถมศึกษา ด้านการบริการสำรวจและศึกษาข้อมูล ด้านบริการสนเทศ และด้านบริการให้คำปรึกษา โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 219 คน ครู จำนวน 219 คน และคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติด สำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน รวมทั้งสิ้น 498 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครู ผู้บริหารโรงเรียน และคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติด มีทัศนคติว่าโรงเรียน ได้ดำเนินการป้องกันสิ่งเสพติดในระดับมากทุกด้าน โดยคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติดมีทัศนคติว่าโรงเรียนได้ดำเนินการด้านบริการให้คำปรึกษาในระดับมากที่สุด

2. ครู ผู้บริหารโรงเรียน และคณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติด มีทัศนคติต่อการดำเนินการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียน โดยรวมทุกด้านและด้านการให้คำปรึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูลและด้านการบริการสนเทศ พบว่า มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน

3. คณะกรรมการป้องกันสิ่งเสพติด มีทัศนคติต่อการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียนด้านการบริการให้คำปรึกษา แตกต่างกับครู และผู้บริหารโรงเรียน

จารุวรรณ หัสคิน (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ รูปแบบการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดของวิทยาลัยครู ” เพื่อสร้างรูปแบบการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดของวิทยาลัยครู ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้เคลฟายเทคนิค โดยได้สร้างรูปแบบจำลองการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกันขึ้นมา โดยรูปแบบจำลองการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกันนี้ จะครอบคลุมด้านต่างๆ คือ ด้านแนวคิดและวัตถุประสงค์ การจัดองค์กรหรือหน่วยงาน การบริหารงาน การให้ความรู้เรื่องการป้องกันยาเสพติด การพัฒนาคนของนักศึกษา และนำแบบสอบถามรูปแบบจำลองการดำเนินงานของศูนย์เวชศึกษาป้องกันไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 19 คน แสดงความคิดเห็น จากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดมาปรับตามเทคนิคเคลฟาย และนำผลสังเคราะห์ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาให้เป็นรูปแบบการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดของศูนย์เวชศึกษาป้องกันอย่างแท้จริง ผลการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบในการจัดองค์กรของศูนย์เวชศึกษาป้องกัน พบว่า

การจัดองค์กรและการบริหารงาน เพื่อให้ศูนย์เวชศึกษาป้องกันเป็นหน่วยงานที่มีระบบงานมีเอกภาพในการบริหารงาน และดำเนินการป้องกันยาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีลักษณะการจัดองค์กรและการบริหารงาน ดังนี้คือ ศูนย์เวชศึกษาป้องกันมีสำนักงานในวิทยาลัยครูทุกแห่ง ขึ้นตรงต่อสำนักงานอธิการ มีผู้อำนวยการแต่งตั้งจากผู้มีประสบการณ์ด้านยาเสพติด หรือนักสังคมสงเคราะห์ อาจารย์แนะแนว มีคณะกรรมการที่ปรึกษา คณะกรรมการดำเนินงาน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการศูนย์เวชศึกษาศึกษาป้องกัน บุคลากรประจำ งบประมาณ และวัสดุ อุปกรณ์สนับสนุน มีหน่วยงานต่างๆ อยู่ในศูนย์ฯ ดังนี้คือ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายวางแผนและประสานงาน ฝ่ายเอกสารและงานวิจัย ฝ่ายประเมินและติดตามผล ส่วนงานด้านบริหาร ควรมีนโยบายในการบริหารที่ชัดเจน บริหารงานอย่างมีระบบเป็นขั้นตอนที่สามารถเชื่อมโยงสัมพันธ์กันอย่างเป็นกระบวนการดังนี้คือ การวางแผน การจัดหน่วยงาน การอำนวยการติดต่อประสานงาน การควบคุมและติดตามผล

ฮาไพ สวัสดิพงษ์ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ” เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูผู้ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบการดำเนินการป้องกันยาเสพติดของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 233 คน ผลการวิจัย พบว่า

1. โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีการดำเนินงานให้ความรู้เรื่องยาเสพติด ในระดับปานกลาง เพราะผู้รับผิดชอบการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด เห็นว่า การให้ความรู้เรื่องยาเสพติดนั้นได้สอดแทรกไว้ในบทเรียน และการสอนเรื่องยาเสพติดจะกระทำเฉพาะในชั่วโมงสุขศึกษาเท่านั้น

2. โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีปัญหาการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด โดยส่วนรวมเฉลี่ยในระดับปานกลางในด้านการให้ความรู้เรื่องยาเสพติด และมีปัญหาการดำเนินงานในระดับน้อย ด้านการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการป้องกันยาเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนพัฒนาตนเอง

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนควรจะได้มีการจัดให้มีครูที่รับผิดชอบการป้องกันยาเสพติดขึ้นเป็นการเฉพาะ นอกจากนี้ควรมีการเชิญวิทยากรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาให้ความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการแพร่ระบาดของยาเสพติด โดยการเรียนการสอนตามหลักสูตรแล้ว โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนควรให้มีการตั้งกลุ่ม หรือชมรมเพื่อต่อต้านยาเสพติด ซึ่งจะเป็นการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ เกิดพลัง ความคิดสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม และ ต่อตนเอง และยังเป็น การช่วยแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบของครูในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดอีกด้วย

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2536) ได้ทำการสำรวจ “การดำเนินงานป้องกันยาเสพติด ” เพื่อประเมินผลการดำเนินงานตามโครงการป้องกันยาเสพติด ในปี พ.ศ. 2536 โดยใช้แบบสำรวจกับประชากรที่เป็นผู้รับผิดชอบงานการป้องกันยาเสพติดในหน่วยงานต่างๆ ที่ภาครัฐและเอกชน ผลการสำรวจพบว่า

1. การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในภาพรวมปี พ.ศ. 2536 กิจกรรมและงบประมาณส่วนใหญ่ยังคงมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการดำเนินงานกลุ่มเป้าหมายในชุมชน คือเยาวชนนอกสถานศึกษา และเป็นการดำเนินงานในวงกว้าง ลักษณะของการให้การศึกษา และเผยแพร่เพื่อการป้องกันยาเสพติดแก่ประชาชนทั่วไป รองลงมาคือ การดำเนินงานในกลุ่มเป้าหมายเยาวชนในสถานศึกษา และกลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการตามลำดับ โดยในแต่ละกลุ่มเป้าหมาย หน่วยงานที่รับผิดชอบยังคงให้น้ำหนักกับเนื้อหาในด้านการให้การศึกษา และเผยแพร่แก่กลุ่มเป้าหมาย

2. ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด พบว่าส่วนใหญ่เป็นปัญหาทางด้านการบริหาร และการจัดการของหน่วยงาน เช่น หน่วยงานมีภารกิจประจำมาก ส่งผลให้หน่วยงานลดความสำคัญ ของโครงการป้องกันยาเสพติดของหน่วยงานของตนลงไป ความไม่คล่องตัวในการประสานงานระหว่างหน่วยงาน รวมตลอดถึงความไม่ชัดเจนในนโยบายด้านการป้องกันยาเสพติดของหน่วยงานเอง รองลงมาได้แก่ ปัญหาทางด้านงบประมาณ เช่น ความไม่เข้าใจในการตัดโอนเงินและการเบิกจ่ายเงิน รวมถึงวิธีการจัดซื้อจัดจ้างของเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับเงินอุดหนุน และเงินความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ทำให้เกิดการขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงานด้านป้องกันยาเสพติด และปัญหาการขาดบุคลากรอันเนื่องมาจากการสับเปลี่ยนโยกย้าย

ของเจ้าหน้าที่ รวมทั้งการขาดการพัฒนาบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในงานป้องกันยาเสพติดที่จะมารับผิดชอบงานป้องกันยาเสพติดของหน่วยงานทดแทน

ประยูร อองกุลนะ และประวิช ยี่สุนเทศ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูปฏิบัติการต่อการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูปฏิบัติการในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่อการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ ตามประเด็นต่อไปนี้ คือ ปัญหาโรคเอดส์ในชุมชน กิจกรรมรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในชุมชน กิจกรรมรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและครูผู้ปฏิบัติการในโรงเรียนนำร่องในโครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ และโรงเรียนอื่นๆ จำนวน 224 คน พบว่า โรคเอดส์ในชุมชนควรเผยแพร่จำนวนผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ให้ประชาชนรู้ เพื่อเป็นการกระตุ้นชุมชนให้รู้สถานการณ์จริง โดยมุ่งเป้าหมายการป้องกันลำดับแรกที่กลุ่มโสเภณี และไม่ควรเผยแพร่ภาพชายเที่ยวโสเภณี และภาพโสเภณีท่าทางชักชวนทางโทรทัศน์ ส่วนการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนนั้น การจัดนิทรรศการมีความสำคัญเป็นลำดับแรก และการเดินรณรงค์มีความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย โดยผู้บริหารและครูปฏิบัติการที่สังกัดโรงเรียนนำร่องโครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ ร้อยละ 85.4 เห็นว่าโครงการนี้ให้ผลในระดับมาก

สมศรี คามาภิ และคณะ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การศึกษาผลการดำเนินงานการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจและการปฏิบัติงานในการป้องกันควบคุมโรคเอดส์ของนักเรียน และครูในการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนโดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ ตัวอย่างประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 5 จากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง 39 โรงเรียนๆ ละ 100 คน และตัวอย่างครูโรงเรียนละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 1,170 คน ได้แบบสอบถามคืนมา ซึ่งเป็นนักเรียนจำนวน 2,809 ฉบับ และของครูจำนวน 774 ฉบับ รวมทั้งโรงเรียนที่ใช้ในการดำเนินการประชุมปรึกษาจำนวน 34 โรงเรียน ได้แบบสอบถามคืนทั้งหมด ผลการวิจัยพบว่า ระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์และการร่วมกับผู้ป่วยเอดส์ของนักเรียนและครูสามารถบอกได้อย่างถูกต้อง นักเรียนและครูมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์และสามารถใช้สื่อต่างๆ มาประกอบในการจัดกิจกรรมรณรงค์

นิภา มนูญปิฎ (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การพัฒนาการสอนสุขศึกษา เพื่อป้องกันโรคเอดส์ ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ” โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะหารูปแบบการสอนสุขศึกษาที่มีผลทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องโรคเอดส์ มีความรู้ที่คิดต่อการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ และปฏิบัติตนไปในทางที่ป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ได้ โดยใช้กิจกรรมการทดลอง ประกอบด้วยการให้นักเรียนตัวอย่างเรียนรู้โรคเอดส์ จากปัญหาผู้วิจัยให้นักเรียนตัวอย่างวางแผนการศึกษา และงานอาชีพของตนเอง ฟังวิทยากรพูดจูงใจให้ป้องกันการติดเชื้อเอดส์ นำนักเรียนตัวอย่างทัศนศึกษาผู้ป่วยโรคเอดส์ ที่โรงพยาบาลปาราคนราคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนตัวอย่างมีความรู้เพิ่มเติมขึ้นจากเดิมอย่างเห็นได้ชัดในเรื่องอาการของโรคเอดส์ มีความรู้ที่คิดต่อการควบคุมตนเอง ให้ปลอดภัยจากการรับและแพร่เชื้อเอดส์ กล่าวคือ มีเจตคติที่ไม่พึงประสงค์ต่อโรคเอดส์ ต่อหญิงบริการ สาวเสิร์ฟ แต่มีเจตคติที่พึงประสงค์ดูยงอนามัย มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศไปอย่างช้าๆ เริ่มจากการใช้ดูยงอนามัยในการร่วมเพศกับหญิงบริการในอัตราส่วนที่มากขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งวัดได้จากภายหลังการให้นักเรียนเรียนรู้จากปัญหาไปแล้ว 2 สัปดาห์ นักเรียนตัวอย่างเปลี่ยนคู่นอนจากหญิงรักสนุก สาวเสิร์ฟ เป็นเพื่อนนักเรียนหญิง แต่ไม่ใช้ดูยงอนามัย และมีเพื่อนนักเรียนหญิงเป็นคู่นอนแบบขาประจำมากขึ้น เพราะคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับขาประจำ แม้ไม่ใช้ดูยงอนามัยป้องกันการติดเชื้อเอดส์ได้ และสุดท้ายนักเรียนชายเริ่มใช้ดูยงอนามัยกับเพื่อนนักเรียนหญิงขาประจำบ้างแล้ว แต่อัตราส่วนการใช้ดูยงอนามัยยังอยู่ในระดับต่ำไม่เกินร้อยละ 30

ชินจิตร เพชรชาติ (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ สภาพและปัญหาการจัดดำเนินงานป้องกันโรคเอดส์ ของโรงเรียนเทศบาล สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ” เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดดำเนินงานป้องกันโรคเอดส์ และเปรียบเทียบปัญหาการจัดดำเนินงานป้องกันโรคเอดส์ของผู้บริหารโรงเรียนเทศบาล ตามตัวแปรขนาดของโรงเรียนเทศบาล โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนเทศบาล จำนวน 473 คน ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาในการจัดดำเนินงานป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนเทศบาลด้านการวางแผน และด้านงบประมาณอยู่ในระดับปานกลาง คือ ส่วนใหญ่จะพบว่ามีความไม่ต่อเนื่องของการประชุมวางแผนขาดข้อมูลข่าวสาร และไม่มีการงบประมาณเป็นคำตอบแทนวิทยากร ส่วนในด้านบุคลากรและด้านอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาตามตัวแปรขนาดโรงเรียนแล้วพบว่า โรงเรียนขนาดกลางมีปัญหาด้านการวางแผนและด้านอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหาในด้านงบประมาณมากกว่าโรงเรียนขนาดอื่นๆ

สุรชาติพิทย์ เชื้อภักดี (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ปัญหาการดำเนินงานรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐ ตามการรับรู้ของครูและผู้บริหารโรงเรียน ” เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์และเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐ ตามการรับรู้ของครูและผู้บริหารโรงเรียน โดยใช้แบบสอบถาม กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐ จำนวน 400 คน และผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 400 คน รวมทั้งสิ้น 800 คน ผลการวิจัยพบว่า มีปัญหาค่าจ้างงบประมาณอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ โรงเรียนได้รับงบประมาณสนับสนุนแต่มีไม่เพียงพอในการจัดซื้ออุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอน นอกจากนี้ครูยังมีการรับรู้ในเรื่องขั้นตอนการเบิกจ่ายงบประมาณทำให้การดำเนินงานไม่คล่องตัว มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาทางด้านบุคลากรส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นในเรื่องที่บุคลากรมีงานประจำมากทำให้ไม่มีเวลาในการดำเนินงาน จะมีปัญหาในระดับมาก ในด้านอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน ด้านการติดตามประเมินผล มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

ปกิจ พรหมายน (2531) ศึกษาเรื่อง “ ความรู้และการปฏิบัติตนในการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจรของผู้ขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคลในกรุงเทพมหานคร ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ และการปฏิบัติตนในการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจร ของผู้ขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคลในกรุงเทพมหานคร และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับการปฏิบัติตน และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ และการปฏิบัติ ในป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจร โดยการสัมภาษณ์ผู้ขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคลในกรุงเทพมหานครบริเวณที่มีการจราจรคับคั่ง และมีอุบัติเหตุจากการจราจรสูง จำนวน 300 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจรอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างดี และความรู้ในการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจร มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการปฏิบัติงานในการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจร มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการปฏิบัติงานในการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ศิริพร เกตุดาว และคณะ (2534) ศึกษาเรื่อง “ โครงการรณรงค์ป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา จังหวัดขอนแก่น ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและสำรวจหาข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้รถจักรยานยนต์ในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักศึกษา ที่อยู่ในวัยเรียนมัธยมศึกษาและวิทยาลัย กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียน นักศึกษา จำนวน 904 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเป้าหมายมีอายุเฉลี่ย 16 ปี ช่วงอายุระหว่าง 15 - 17 ปี มีร้อยละ 74.90 ขับขี่รถจักรยานยนต์ในชีวิตประจำวัน ร้อยละ 85.40 ประสบการณ์ขับขี่มานาน 3 - 4 ปี ร้อยละ 37.56 เคยประสบอุบัติเหตุจราจร ร้อยละ 79.87 ขนาด

รถจักรยานยนต์ที่ใช้ ร้อยละ 37.31 ในจำนวนนี้ไม่สวมหมวกนิรภัย ร้อยละ 69.56 และไม่มีใบอนุญาตขับขี่ ร้อยละ 87.69 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติ พบว่า ความรู้ทางค่านิยมในค่านิยมนักเรียนแต่ละสถาบันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 100$) การจัดอบรมสามารถเพิ่มความรู้ ความเข้าใจให้แก่ นักเรียน ได้อย่างชัดเจน

อัญชลี เนตรสุวรรณ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การป้องกันอุบัติเหตุในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ” เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุในชีวิตประจำวันของนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบความรู้และแบบสอบถามทัศนคติกับการปฏิบัติ กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 450 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและหญิงมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับปานกลาง และมีความรู้ไม่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนชายและหญิงในด้านทัศนคติ ด้านการปฏิบัติพบว่านักเรียนชาย และหญิงมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุในชีวิตประจำวันโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติดีกว่านักเรียนชาย

เอี่ยมพร รักจรรยาบรรณ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การศึกษาการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดชลบุรี ” เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติในการป้องกันการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนที่สามารถขับขี่รถจักรยานยนต์ได้ โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถขับขี่รถจักรยานยนต์ได้ จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ในระดับปานกลาง และไม่แตกต่างกัน ระหว่างนักเรียนที่เคยประสบอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์โดยรวมอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และมีทัศนคติไม่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนที่เคยประสบอุบัติเหตุและไม่เคยประสบอุบัติเหตุ ส่วนในด้านการปฏิบัติ พบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดี และมีการปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนที่เคยประสบอุบัติเหตุ และไม่เคยประสบอุบัติเหตุ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

วูดมา (Woodma , 1993) ได้ศึกษาเรื่อง “ รูปแบบของการเข้าร่วมในการให้การศึกษาเรื่องแอลกอฮอล์ และยาเสพติดชนิดอื่นในโครงการป้องกันนักเรียนในระดับเกรด 6 ถึง เกรด 12 ” (Patterns of participation in alcohol and other drug education / Prevention programs among student in grades six through twelve) โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหารูปแบบของการเข้าร่วมในโครงการให้การศึกษาและป้องกันนักเรียนตั้งแต่เกรด 6 - 12 โดยแยก เพศ ที่ตั้งตำบล ระดับเกรด และจำนวนโครงการที่นักเรียนเข้ามีส่วนร่วม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนในระดับ 6 -12 จำนวน 64,855 คน จาก 16 โรงเรียน และในโรงเรียนที่ปราศจากการเสพยา 1 โรงเรียนผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างในการเข้าร่วมโครงการ ขึ้นอยู่กับเพศ โดยเพศหญิงเข้าร่วมโครงการในห้วงที่จัดมากกว่าทำในโครงการที่เป็นหลักสูตรร่วม ความเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อนสตรี ปราศจากยาเสพติด โครงการค่ายป้องกัน และเพศชายเข้าร่วมในโครงการกีฬามากกว่าเพศหญิง ทุกห้วงที่ได้จัดให้มีวิชาที่ให้การศึกษาเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ และยาเสพติดอื่นๆ ตลอดจนโครงการที่จัดให้พบว่า นักเรียนเข้าร่วมโครงการป้องกันที่จัดขึ้น ต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยเฉลี่ยนักเรียนเข้าร่วมโครงการป้องกัน 1 โครงการ ในระดับประถมศึกษา และ 2 โครงการในระดับมัธยมปลาย

มัลลฮอลล์ (Mullhall , 1994) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ การประเมินผลของการมีหลักสูตรการป้องกันยาเสพติดและไม่มีหลักสูตรของโปรแกรมพื้นฐานการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับผลที่ได้รับเกี่ยวกับยาเสพติดในวัยรุ่น ” (Examining curriculum and noncurriculum effects of middle school-based drug prevention program on early adolescent drug outcomes) โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อประเมินผลที่เกิดจากการมีหลักสูตรป้องกันยาเสพติดภายหลังการสอนทันที และติดตามผลอีก 1 ปีต่อมา เพื่อที่จะดูผลระยะยาวที่เกิดจากการมีหลักสูตร และเปรียบเทียบความแตกต่างกับนักเรียนในโรงเรียนที่ไม่มีหลักสูตรป้องกันยาเสพติด หลักสูตรที่ใช้ในการทดลองนี้สร้างมาโดยอาศัยทักษะพื้นฐานที่มาจากทั้งอิทธิพลทางสังคม และทักษะชีวิต ข้อมูลต่าง ๆ นำมาวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ไคแอสควร์ (chi square) การวิเคราะห์ตัวแปรร่วม (net curriculum rates) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) ผลจากการศึกษาพบว่า หลักสูตรการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนสามารถทำให้เกิดผลทางบวก ด้านความรู้ และทัศนคติ แต่ให้ผลน้อยในการลดการดื่มสุรา การสูบบุหรี่และการใช้ยาเสพติดอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พบว่า ถึงแม้หลักสูตรนี้จะให้ผลทางบวกต่อความรู้ และทัศนคติ แต่ก็ให้ผลทางบวกน้อยลงเมื่อทำการประเมินหลังการสอนทันที และหลังติดตามอีก 1 ปีต่อมา

นอกจากนั้นหลักสูตรนี้ยังไม่มีผลในการเพิ่มทักษะการปฏิเสธหรือลดแรงผลักดันในการใช้ยาเสพติดของนักเรียน

โทเบลอร์ (Tobler , 1994) ทำการศึกษาเรื่อง “ การวิเคราะห์แบบ meta analysis ของโปรแกรมป้องกันยาเสพติดในวัยรุ่น ” (Meta-Analysis of adolescent drug prevention programs) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เทคนิคการวิเคราะห์แบบ meta-analysis ช่วยแก้ปัญหาและอุปสรรคของโปรแกรมพื้นฐานการป้องกันยาเสพติด ได้ทำการศึกษาในโรงเรียนที่อยู่ในโปรแกรมป้องกันยาเสพติดจำนวน 120 โรงเรียน โดยให้โรงเรียนรายงานตนเองด้วยการวัดผลที่เกิดจากการใช้โปรแกรมป้องกันยาเสพติด ซึ่งโปรแกรมป้องกันยาเสพติดนี้จะแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ โปรแกรมที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ ให้ความรู้อย่างเฉยๆ ให้ทัศนคติอย่างเฉยๆ และให้ความรู้ร่วมกับทัศนคติ อีกโปรแกรมคือ โปรแกรมที่มีปฏิสัมพันธ์ มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ อิทธิพลทางสังคม ทักษะชีวิต และด้านอื่นๆ

จากการศึกษาพบว่า โปรแกรมแบบมีปฏิสัมพันธ์สามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม การใช้ยาเสพติดได้ดีกว่า โปรแกรมแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งมีปัจจัยที่ทำให้โปรแกรมนี้ประสบความสำเร็จ ปัจจัยแรกคือ เนื้อหาในโปรแกรม ประกอบด้วย ทักษะในการปฏิเสธในขณะที่โปรแกรมที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์จะมีเนื้อหาภายในเน้นด้านอื่นๆ มากกว่า ปัจจัยที่สอง คือ วิธีการที่แตกต่างกัน การให้มีส่วนร่วมและสนับสนุนให้มีปฏิสัมพันธ์ ปัจจัยที่สาม คือ โปรแกรมย่อยมีความสำเร็จมากกว่า

คลาร์ค (Clark , 1992) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การจัดหลักสูตรสองหลักสูตรเกี่ยวกับเอชไอวี ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ และทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ” (Two curricular setting of a HIV education unit related to secondary school student' HIV knowledge and attitude) เป็นการวิจัยกึ่งทดลองโดยสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนมัธยมศึกษา 3 โรงเรียน แต่ละโรงเรียนจะมีกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองนี้จะได้รับการสอนโรคเอดส์เป็นเวลา 5 วัน กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 91 คน ได้รับการสอนโรคเอดส์ในวิชาสุขศึกษา กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 38 คน ได้รับการสอนโรคเอดส์ในวิชาชีววิทยา ส่วนกลุ่มควบคุม จำนวน 131 คน ไม่ได้เข้าร่วมในการสอนนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม จำนวน 45 ข้อ โดยใช้ทั้งก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และ 4 สัปดาห์หลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า การสอนโรคเอดส์ในวิชาสุขศึกษา ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการป้องกันโรคเอดส์ ขณะที่ไม่พบทัศนคติทางบวกต่อการป้องกันโรคเอดส์ในวิชาชีววิทยา ส่วนด้านความรู้ในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จินกิส และบาเซน อิงควิท (Gingiss and Basen-Engquist , 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ความต้องการด้านการปฏิบัติ และด้านการอบรมเกี่ยวกับเอดส์ศึกษา ของครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ” (HIV eucaation practies and trainning need of middle school and high school teachers) โดยการสำรวจความคิดเห็นของครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐเท็กซัสเกี่ยวกับขอบเขตของความต้องการในการอบรม และการเตรียมการสอนเกี่ยวกับเอดส์ศึกษาการดำเนินการวิจัย โดยศึกษาจากครู 269 คน ซึ่งมี 199 คน คิดเป็นร้อยละ 75 เป็นครูผู้สอนเกี่ยวกับเอดส์ศึกษา เพื่อประเมินการวัดความสำคัญของการสอน ซึ่งประกอบด้วยการสอนที่สะดวกและมีประโยชน์ การสนับสนุนของสังคม และปัญหาคำถามการสอนเกี่ยวกับเอดส์ศึกษา จากการวิจัยพบว่า บทเรียนมีอิทธิพลเหนือการพัฒนาการสอน ครูส่วนมากใช้รูปแบบการสอนของตนเอง ซึ่งไม่ได้นำมาจากการอบรม วิธีการสอนส่วนมากใช้ครูเป็นศูนย์กลางการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนเป็นแกนนำ และการใช้บทบาทสมมติเป็นสิ่งที่ครูไม่เคยชิน และไม่เห็นประโยชน์ มีความต้องการการอบรมเพิ่มเติมทุกเนื้อหา และความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างครู 2 กลุ่ม พบว่าครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีการใช้เวลาในการสอนเกี่ยวกับเอดส์ศึกษา การได้รับความช่วยเหลือ สนับสนุนจากบุคคลในท้องถิ่น และเตรียมการสอนน้อยกว่า แต่ปัญหาเกี่ยวกับการสอนมีมากกว่า สำหรับการให้ความรู้เกี่ยวกับเอดส์ศึกษาในวิชาอื่นๆ นั้นยังไม่เหมาะสม ส่วนครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแนวโน้มต้องการการอบรมเพิ่มเติมมากกว่า ด้านความแตกต่างในการจัดอบรมขึ้นกับเนื้อหาในแต่ละหัวข้อปัญหาการสอนที่สำคัญ และข้อเสนอแนะต่างๆ

วีดอน (Weedon , 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ศึกษาเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนระดับ 7 และระดับ 9 ของโรงเรียนเมมฟิส ” (A comparative study of the Memphis City Schools' seventh-and ninth - grade students' HIV / AIDS knowledge) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 7 จำนวน 359 คน และระดับ 9 จำนวน 312 คน โดยให้นักเรียนระดับ 7 และระดับ 9 ที่เลือกเรียนวิชาสุขศึกษาเป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนระดับ 7 และระดับ 9 ที่เลือกเรียนวิชาพลศึกษาเป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามหลักสูตรโรคเอดส์ของโรงเรียนเป็นเวลา 7 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอน โดยให้ทั้ง 2 กลุ่มได้รับการประเมินความรู้ก่อนการสอน 1 สัปดาห์ และประเมินความรู้หลังการสอน 1 สัปดาห์ และต่อจากนั้นอีก 6 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในนักเรียนระดับ 7 และระดับ 9 มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในการประเมินผลทั้งก่อนการสอน หลังการสอน 1 สัปดาห์ และ 6 สัปดาห์ โดยที่ทั้งกลุ่มควบคุมและ

กลุ่มทดลองของนักเรียนระดับ 7 และ ระดับ 9 ก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งนี้ไม่พบว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของนักเรียนระดับ 7 มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของนักเรียนระดับ 9

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นการวิจัยที่ศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นครู ผู้บริหารโรงเรียน นักเรียน และประชาชน

งานวิจัยในประเทศ

1. ในด้านการป้องกันยาเสพติด ปัญหาที่พบส่วนใหญ่จะมาจากการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านยาเสพติดและบุคลากรมีงานประจำมากทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด นอกจากนี้ยังมีปัญหาในด้านการขาดแคลนงบประมาณในการดำเนินงาน ในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น
2. ในด้านโรคเอดส์ พบว่าควรมีการเผยแพร่สถานการณ์โรคเอดส์ให้ประชาชนได้รับรู้ เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้ประชาชนได้สนใจป้องกันตนเอง ปัญหาที่พบในการดำเนินงานป้องกันโรคเอดส์ส่วนใหญ่ไม่เพียงพอ ในส่วนความรู้และทัศนคติต่อการป้องกันโรคเอดส์ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี และมีพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ที่พึงประสงค์
3. ด้านอุบัติเหตุ ผลงานวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุอยู่ในระดับดี แต่นักเรียนหญิงจะมีการปฏิบัติในการป้องกันอุบัติเหตุดีกว่านักเรียนชาย

งานวิจัยต่างประเทศ

1. ด้านการป้องกันยาเสพติด พบว่าควรมีหลักสูตรพื้นฐานเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมีผลทางบวกต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียน แต่ให้ผลในระดับต่ำต่อการปฏิบัติ
2. ด้านโรคเอดส์ พบว่าการให้มีหลักสูตรเอดส์ศึกษาในวิชาสุขศึกษาส่งผลให้เกิดทัศนคติทางบวกต่อการป้องกันโรคเอดส์ได้ดี
3. ด้านอุบัติเหตุ พบว่าโปรแกรมการฝึกอบรมการขับขี่มีผลต่อการลดลงของการเกิดอุบัติเหตุในนักเรียน

ในส่วนของการป้องกันสารพิษนั้น ยังไม่พบมีผู้ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยไว้ทั้งในและต่างประเทศ